

[Clausager.]

af med som Tilskud til Produktionen. Ja, det er meget sandt, men der kan jo ogsaa komme Tider, hvor den faar Indtægt. Naar det ærede Medlem siger, at vi er inde paa noget, vi tidligere har sat os imod med Hænder og Fødder, idet vi i 1930 havde modsat os et Statstilskud paa 1,2 Mill. Kr., saa er der den Hovedforskel, at efter det nu foreslaaede kan det blive saadan, at Staten faar større Indtægter i dyre Tider. Og det var der slet ikke Tale om den Gang. Da var der Tale om at give Tilskud, og saa var det borte.

Jeg tror i øvrigt, det ærede Medlem skulde være forsigtig med at omtale Partiernes Stilling i 1930. Jeg kan huske, at det ærede Medlems Partifælle, der ved Finanslovbehandlingen talte om Sukkeret, sagde, at en Betingelse for, at hans Parti kunde gaa med, var, at Foranstaltningen ikke virkede varefordyrende for Forbrugerne. Det var afgørende for Partiet. Jeg spørger: Hvordan staar det i saa Henseende til nu? Kniber det ikke en lille Smule for dem nu, hvor det er Forbrugerne og ikke andre, der skal bære Byrden? Er det ikke ejendommeligt at læse, hvad der bliver sagt! Man bruger det Udtryk, at man er imod en Politik, der praktisk kun kan virke fordyrende for Forbrugerne. Men hvad er det her? Det er en Politik, der praktisk kun virker fordyrende for Forbrugerne. — Og det er de Radikale med paa i Dag!

Jeg forstaar paa en Maade nok, hvordan det er gaaet til. Flertalspartierne, i hvert Fald de to af dem, faar hvert for sig noget af det, *de* synes om, de Konservative faar en Fordyrelse af en Livsfornødenhed. Ved Tillægsbevillingslovens første Behandling var man ogsaa Vidne til, hvordan en Taler fra konservativ Side udtalte stor Tilfredshed med, at man havde faaet de to radikale Partier, som han udtrykte det, med til at fordyre en Livsfornødenhed. Det var det søde for *ham*. Men der var formodentlig ogsaa noget surt. Det maa da være det, at man øver Statskontrol med Fabrikkerne, giver Ministeren stor Myndighed til at bestemme Priser o. s. v. Men det er det søde for *Socialdemokratiet*. Noget for noget. Fra Socialdemokratiets Side ønsker man meget gerne at faa Haand i Hanke med Produktionen, faa et Styre inde fra den røde Bygning. Det tror jeg paa den anden Side ikke, de Konservative ønsker.

Jeg ved ikke, hvem der har gjort den bedste Handel. Jeg ved ikke hvor meget det er værd for de Konservative, at man

fordyrer Livsfornødenhederne for Forbrugerne. Men, som sagt, jeg erkender, den ene Part faar noget, og den anden Part faar noget. Men jeg synes dog, der ogsaa er nogen, der *ikke* faar noget. Det er det radikale Parti; jeg synes, det er surt for dem, det hele. Jeg kan ikke begribe, hvordan de klarer den, for de er vist ikke med hverken paa mere Statsstyre eller paa at fordyre Varene for Forbrugerne. Hvad de faar, ved jeg altsaa ikke. Medmindre selve det, at de er med til noget, gør, at de er villige.

Larsen-Badse: Det ærede Medlem Hr. Clausager syntes nu at mene, at det, der vækker vor Begejstring, er, at vi faar Lejlighed til at fordyre en Livsfornødenhed for det almindelige Forbrug. Naar det ærede Medlem vil se det paa den Maade, maa han gerne gøre det. Jeg ved ikke, hvorvidt Forbrugerne har Krav paa at faa en Vare stort billigere end for, hvad det koster at frembringe den; er det det, det ærede Medlem mener, behøver vi ikke at diskutere længere.

Det ærede Medlem Hr. Kyed, der var Ordfører for to Aar siden, var heroppe paa Talerstolen og fremsatte en kort Bemærkning. Han paastod, at han havde faaet Ret i, at de 1,2 Mill. Kr. blev givet som Tilskud til Fabrikernes Drift. Det var den Udtalelse, jeg citerede. Hvad der staar i det Brev, den højtærede Minister har sendt til Landbokommissionen, ved jeg ikke, jeg har ikke set noget Brev. Men jeg ved, at det nævnte Beløb med Fradrag af 35 000 Kr. i Sommer blev udbetalt til Roedyrkerne. Deres Kvitteringer foreligger. Det ærede Medlem kan bare kikke til en af sine Naboer paa Bænken ved hans Side, saa vil han se, at *han* ved god Besked om alt det. Jeg skal ikke nævne Navne i denne Forbindelse, skønt jeg kunde fristes til at gøre det. Der var jo et forfærdelig Spektakel hele Landet over, og jeg nærede alvorlig Frygt for, at alle de, der bekendte sig til Venstre, kategorisk vilde nægte at modtage disse Judaspenge. Thi det var jo Judaspenge, Forræderi, mod en hellig Sag. Men hvad skete der? Der skete ingenting. Saa vidt mig bekendt er der ikke een, der ikke har taget Pengene. Og hvem, der tog Pengene, han takkede ikke Venstre, da han gik ud af Døren, og det havde han heller ingen Grund til.

A. M. Hansen: Til det ærede Medlem Hr. Clausager vil jeg sige, at den Udtalelse, jeg fremsatte om, at man fra hans Partis